



jeza

Megi Stivoter

Prevela
Biljana Kukoleča

■ Laguna ■

Naslov originala

MAGGIE STIEFVATER

SHIVER

Copyright©, Scholastic Press 2009

Translation copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Kejt,
koja je plakala*

PRVO POGLAVLJE – GREJS

−9°C

Sećam se da sam, poput crvene hrpice iz koje toplota čili, ležala na snegu, okružena vukovima. Lizali su me i grizli, nalegali na mene i prtiskali me. Njihova zbijena tela zaklanjala su ono malo zimskog sunčevog svetla. Led im je svetlucaao na vratovima, a topli dah stvarao je prozirne oblike u vazduhu oko nas. Mošusni miris njihovog krzna podsećao me je na mokre pse i na spaljeno lišće – bio je i prijatan i strašan. Njihovi jezici naprosto su mi topili kožu; njihovi nemarni zubi kidali su mi rukave i zarivali mi se u kosu, pritiskali mi potiljak i venu na vratu.

Mogla sam da vrištim, ali nisam. Mogla sam i da se borim, ali nisam. Ležala sam prepustivši im se i gledala kako se blede zimsko nebo iznad mene boji sivilom.

Jedan vuk mi je gurnuo njušku u ruku i prislonio mi je na obraz, a senka mu je pala preko mog lica. Zurio je u mene žutim očima, dok su me ostali gurali tamo-amo.

Posmatrala sam te vučje oči što sam duže mogla. Izbliza, u njima su se videli razni preliv i zlatne boje i boje lešnika. Nisam želela da vuk skrene pogled sa mene i on to nije učinio. Htela

sam da posegnem napred i zgrabim ga za čeljusti, ali mi je ruka ležala na grudima, bespomoćno pripijena uz smrznuto telo.

Nisam mogla da se setim kako je to kada je toplo.

Zatim je taj vuk otišao, a ostali su prišli bliže, dahćući. Nešto mi je treperilo u grudima.

Nije više bilo sunca, ni svetlosti. Umirala sam. Nisam mogla da se setim kako izgleda nebo.

No, nisam umrla. Izgubila sam se u moru hladnoće, a zatim ponovo rodila u svetu toplote.

Sećala sam se samo žutih vučjih očiju.

Mislila sam na to kako ih više neću videti.

DRUGO POGLAVLJE – SEM

–9°C

Vukovi su izvukli devojčicu iz gumene ljuľjaške i odvukli je u šumu; plitak trag koji je njeno telo ostavljalo u snegu vodio je od njenog sveta do mog. Posmatrao sam ih i nisam ih zaustavljao.

To je bila najhladnija i najduža zima u mom životu. Dan za danom nizao se pod bledim i beskorisnim sunčevim svetlom. A glad, taj nezasiti gospodar, pržila je i čupala. Tog meseca ništa se nije dogodilo, predeo se smrzao u bezbojnu panoramu lišenu života. Jednog od nas su ustrelili dok je pokušavao da skupi otpatke hrane rasute po nečijem tragu, pa je čopor ostao u šumi i lagano skapavao od gladi, čekajući da otopli, i da opet oseti svoja stara tela. To je trajalo sve dok nisu otkrili devojčicu. Sve dok je nisu napali.

Okupili su se oko nje režeći i škljocajući zubima, borili su se koji će prvi da je napadne i ubije.

Posmatrao sam to. Video sam kako im se bokovi sudaraju od nestrpljenja. Video sam kako napadaju devojčicu i kako kopaju sneg oko nje. Video sam i da su im njuške krvave. Ipak ih nisam zaustavio.

Bio sam važan vuk u čoporu – Bek i Pol su to znali – i mogao sam nešto da učinim, ali sam se povukao, a noge su mi bile u

snegu iznad članaka. Devojčica je ipak mirisala na nešto toplo i živo, *ljudsko* pre svega. Šta sa njom nije bilo u redu? Ako je bila živa, zašto se nije borila?

Osećao sam miris njene krvi, topao i sjajan u tom mrtvom i hladnom svetu. Video sam kako je Salem njuška i kako drhti dok joj cepa odeću. Stomak mi se grčio, i to bolno – bilo je prošlo dosta vremena otkako sam nešto pojeo. Želeo sam da se uguram među vukove i da se pravim kako ne primećujem njenu ljudsku prirodu i ne čujem tihe jauke. Ona je bila manje divlja od nas, a dok je čopor navaljivao, činilo se kao da je želela da menja svoj život za naše.

Zarežao sam, iskezio se i progurao napred. Salem je zarežao na mene, ali iako mlad i izgladneo, bio sam iznad njega. Pol se preteći progurao, u želji da me podrži.

Stigao sam do nje. Pogledom koji je bludeo u daljinu posmatrala je beskrajno nebo. Možda je bila mrtva. Gurnuo sam njušku u njen dlan: miris te ruke podsetio me je na šećer, puter i so, i setio sam se onog drugog sveta.

Tada sam spazio njene oči.

Bile su budne i žive.

Gledala je pravo u mene, neverovatno iskreno.

Povukao sam se, sklupčao, i ponovo počeo da drhtim, ali sada se nisam tresao od besa.

Osećao sam njen pogled uperen u moje oči. Osećao sam i njenu krv na njušci.

Raspadao sam se, spolja i iznutra.

Njen život.

Moj život.

Čopor se zabrinuto odmakao. Nisam im više pripadao, pa su režali na mene, a onda su opet zarezali na svoj plen. Pomislio sam da je to najlepša devojčica koju sam ikada video: sitan, okrvavljen anđelak u snegu, a oni se spremaju da je unište.

Video sam to. Video sam i nju, onako kako nikada ranije ništa nisam video.

Zato sam ih zaustavio.

TREĆE POGLAVLJE – GREJS

3°C

Vidala sam ga i posle toga, uvek na hladnoći. Stajao bi na ivici šume koja je dopirala do našeg dvorišta, a njegove žute oči zurile su u mene dok sam punila posudu hranom za ptice ili dok sam iznosila đubre, ali nikada mi nije prišao. U predvečerja, koja u Minesoti zimi traju veoma dugo, visila sam često na zaleđenoj gumennoj ljuljašci, sve dok ne bih na sebi osetila njegov pogled. Kasnije, kada sam prerasla tu ljuljašku, silazila bih sa zadnjeg trema i mirno mu prilazila dlanom okrenutim naviše, oborenog pogleda. Bez pretećih pokreta. Pokušavala sam da govorim njegovim jezikom.

No, ma koliko da sam se trudila da doprem do njega i ma koliko da sam čekala, on bi uvek nekuda nestao pre nego što bih doprla do njega, kao da bi propao u zemlju.

Nikada ga se nisam plašila. Bio je dovoljno snažan da me izvuče iz ljuljaške i odvuče u šumu, ali čvrstina koju je pokazivalo njegovo telo nije mu se ogledala u očima. Sećala sam se njegovog pogleda. Sve one nijanse žute boje nisu mi davale razloga za strah. Znala sam da me neće povrediti.

Želela sam da i on zna da ga ja neću povrediti.

Čekala sam i čekala.

On je takođe čekao, mada nisam znala šta. Činilo mi se da samo ja pokušavam da doprem do njega.

No, uvek je stajao tamo. Posmatrao me je kako ga gledam. Nikada mi nije prilazio, ali se nije ni izmicao.

To je bila nepromenljiva šema ponašanja u toku šest godina: upadljivo prisustvo vukova zimi i njihovo još upadljivije odsustvo leti. Nisam mnogo razmišljala o vremenu. Mislila sam kako su to vukovi. To su samo vukovi.

ČETVRTO POGLAVLJE – SEM

32°C

Dan kada sam skoro razgovarao sa Grejs bio je najtopliji dan u mom životu. Čak i u knjižari koja je imala klima-uređaj, vrelina se u naletima provlačila kroz vrata i velike prozore. Opušteno sam sedeo na visokoj stolici iza tezge i upijao leto, kao da želim da zadržim svaku njegovu kap. Kako je vreme odmicalo, jako popodnevno sunce izbeljivalo je knjige na policama i pretvaralo ih u sopstvene blede senke, zagrevalo je hartiju i štamparsku boju korica, a miris nepročitanih reči lebdeo je u vazduhu.

Voleo sam to kad sam bio ljudsko biće.

Čitao sam nešto kad su se vrata otvorila, uz jedno *ding*, i propustila talas vrelog vazduha i grupu devojčica. Previše su se glasno smejale da bi im moja pomoć bila potrebna, pa sam nastavio da čitam a njih pustio da šetkaju duž polica, pričajući o svemu osim o knjigama.

Mislim da više ne bih obraćao pažnju na njih da nisam krajičkom oka primetio kako jedna od njih prikuplja dugu tamno-plavu kosu i kači je u konjski rep. Sam taj postupak bio je beznačajan, ali je njen pokret raširio talas mirisa po prostoriji. Prepoznao sam taj miris. Odmah sam znao.

Bila je to ona. Sigurno je bila ona.

Malo sam pomerio knjigu ispred lica i izložio se riziku da bacim jedan pogled na devojčicu. Druge dve su i dalje nešto pričale i pokazivale na papirnu pticu, koju sam okačio o tavanicu iznad odeljenja sa dečjim knjigama.

Ona, međutim, nije ništa govorila. Malo se izmakla i gledala knjige na policama. Tada sam joj opazio lice i prepoznao sam na njemu nešto od sopstvenog izraza. Pogled joj je preletao police kao da traži izlaz.

Razradio sam u glavi hiljadu verzija te scene, ali kada je taj trenutak došao, nisam znao šta da radim.

Bila je ovde, i to veoma stvarna. Drugačije je bilo dok sam je posmatrao u njenom dvorištu kako čita knjigu ili škraba domaći zadatak u svesku. Tada je rastojanje između nas činilo svaki kontakt nemogućim; osećao sam da imam mnogo razloga da ostanem što dalje od nje. Ovde, u knjižari, kraj mene, delovala je zapanjujuće blisko, kao nikada do tada. Ništa me nije sprečavalo da popričam sa njom.

Zagledala se u mene, a ja sam brzo skrenuo pogled i spustio ga na knjigu. Lice mi nije mogla prepoznati, ali oči jeste. Morao sam da verujem da bi ih mogla prepoznati.

Molio sam se da ode, kako bih opet mogao mirno da dišem.

Molio sam se i da kupi neku knjigu, pa da budem prinuđen da razgovaram sa njom.

Jedna od devojčica je pozva: „Grejs, dođi i pogledaj ovo. *Kako se upisati na koledž vaših snova* – dobro zvuči, zar ne?“

Lagano sam udahnuo dok sam posmatrao njena vitka leđa, osvetljena suncem. Sa ostalim devojčicama naginjala se nad policu sa priručnicima za upis na koledž. Položaj njenih ramena otkrivao mi je da to čini samo iz pristojnosti. Klimala je glavom dok su njene drugarice pokazivale na knjige, ali izgledalo je da misli na nešto drugo. Posmatrao sam kako sunce blista kroz

prozore i osvetljava njen konjski rep pretvarajući svaku dlaku u zlatnu strunu. Skoro neprimetno njihala je glavu u taktu muzike koju je slušala.

„Hej!“

Odskočio sam unazad kad se neko lice naglo pojavilo predamnom. Nije to bila Grejs već jedna od njenih drugarica, ona devojčica tamne kose i tena. Nosila je veliki fotoaparat preko ramena i gledala me pravo u oči. Nije ništa kazala, ali sam znao šta misli. Reakcije na boju mojih očiju kretale su se od kradomičnih pogleda do otvorenog buljenja; ona je, barem, bila iskrena.

„Da li imaš nešto protiv toga da te snimim?“, upitala je.

Pokušao sam da pronađem dobar izgovor: „Neki urođenici smatraju da im uzimaš dušu ako ih fotografišeš. To i meni zvuči sasvim logično, pa te molim da me ne slikaš.“ Slegnuo sam ramenima, izvinjavajući se. „Možeš snimiti radnju, ako želiš!“

Treća devojčica se progurala pored nje: imala je pravi žbun sjajne kovrdžave smeđe kose i bezbroj pega na licu, a zračila je takvom energijom da me je to zamaralo. „Da li ti to flertuješ, Olivija? Nemamo vremena za to. Evo, momče, uzećemo ovu.“

Uzeo sam knjigu iz njene ruke i hitro se osvrnuo unaokolo da vidim gde je Grejs.

„To je devetnaest dolara i devedeset devet centi“, rekoh, a dok mi je srce snažno tuklo.

„Za džepno izdanje?“, upitala je pegava devojčica, ali mi je ipak dala dvadeseticu. „Zadrži tih deset centi.“ Nismo imali kasicu za sitniš, pa sam stavio novčić na tezgu. Polako sam pakovao knjigu i račun, nadajući se da će Grejs prići da vidi zašto to traje tako dugo.

Ona je, međutim, nagnute glave, stajala u odeljku sa biografijama i čitala naslove sa hrbata knjiga. Devojka sa pegama je

uzela torbu i široko se osmehnula meni i Oliviji. Pošle su do Grejs i povukle je ka vratima.

Okreni se, Grejs, i pogledaj me, tu sam, stojim baš ovde.

Da se odmah okrenula, videla bi mi oči, i morala bi da me prepozna.

Ona pegava je otvorila vrata i začulo se *ding*. Uzviknula je od nestrpljenja u smeru ostatka društva: bilo je vreme da pođu dalje. Olivija se brzo osvrnula i njen pogled sreo se sa mojim. Znao sam da i dalje zurim u Grejs, ali nisam mogao da prestanem.

Olivija se stresla i požurila napolje. Pegava devojčica reče: „Hajde, Grejs, *dodji!*“

Osećao sam bol u grudima, a telo mi je govorilo neki jezik koji moja glava nije shvatala.

Čekao sam.

Grejs je bila jedina osoba na svetu za koju sam pozeleo da me prepozna, ali je ona samo lagano prevukla prstom preko jedne od novih knjiga i izašla iz radnje, ne shvatajući da stojim tamo, nadohvat ruke.

PETO POGLAVLJE – GREJS

6°C

Nisam shvatala da su ti šumski vukovi zapravo vukodlaci, sve dok Džek Kalpeper nije ubijen.

U septembru moje prve godine na koledžu, kada se sve to desilo, ceo naš mali grad govorio je o Džeku. Ne bi se moglo kazati da je on bio zanimljiv dečak dok je bio živ; zanimljiv je možda samo podatak da je imao najskuplji automobil na našem parkingu, skuplji čak i od direktorovog. Džek je zapravo bio poprilična budala. Ali kada je ubijen, odjednom je postao neka vrsta sveca. Valjda zbog strašnog i senzacionalnog načina na koji se to dogodilo. U toku prvih pet dana posle njegove smrti, taj događaj se u školskim hodnicima prepričavao na hiljadu načina.

Poenta je bila sledeća: svi su počeli da se plaše vukova.

Moja mama obično nije slušala vesti, a tata uglavnom nije bio kod kuće, pa je opšta zabrinutost sporo dospela do našeg domaćinstva, to jest, prošlo je nekoliko dana dok smo se i mi uplašili. Za proteklih šest godina, miris terpentina i slaganje komplementarnih boja potisnuli su moj doživljaj s vukovima iz maminog sećanja, ali napad na Džeka savršeno joj je osvežio pamćenje.

Mada je postajala sve zabrinutija, mama to nije ispoljavala na logičan način, recimo tako što bi provodila više vremena s jedinom kćerkom, koju su takođe svojevremeno napali vukovi. Naprotiv, počela je da se ponaša još lakomislenije nego obično.

„Mama, želiš li da ti pomognem oko večere?“

Gledala me je sa osećanjem krivice. Moje pitanje skrenulo joj je pažnju sa televizije, koju je i iz kuhinje mogla da gleda, pa je ponovo počela da secka pečurke.

„Desilo se nedaleko odavde. Gde su ga našli?“, upitala je i pokazala nožem na televizor. Reči voditelja vesti delovale su neubedljivo dok su na ekranu pokazivali mapu našeg okruga, i kraj nje mutnu fotografiju vuka, u gornjem desnom uglu. Rekao je da se nastavlja potraga za istinom. Čovek bi pomislio da će, posle nedelju dana stalnog ponavljanja iste vesti, najzad moći da jasno navedu osnovne činjenice. Vuk na toj fotografiji čak nije ni pripadao istoj vrsti kao onaj moj, niti je imao čupavo sivo krzno i tamnožućaste oči. „Još ne mogu da poverujem“, nastavila je mama. „Baš sa druge strane šume Baunderi. Baš su ga tu ubili.“

„Ili je umro.“

Mama se malo namrštila, nežna, iznemogla i divna kao i obično. „Šta kažeš?“

Podigla sam pogled sa domaćeg zadatka, koji su sačinjavali utešni pravilni redovi brojeva i simbola. „Možda se onesvestio kraj puta pa su ga odveli u šumu. To nije isto. Ne treba samo sejati paniku unaokolo.“

Mamina pažnja je lutala između televizijskog ekrana i seckanja pečuraka, koje je usitnila toliko da su komadići bili presitni za amebe. Odmahnula je glavom. „Napali su ga, Grejs.“

Bacila sam pogled kroz prozor ka šumi i u tami spazila blede linije fantomskog drveća. Ako je moj vuk bio tamo, nisam ga videla. „Mama, pa ti si mi bar stalno govorila da su vukovi obično miroljubivi.“

To je godinama ponavljala. Mislim da je i dalje mogla da živi u ovoj kući jedino ako ubedi sebe da su vukovi relativno bezazleni i da se onaj napad na mene neće ponoviti. Ne znam da li je ona zbilja verovala da su oni miroljubivi, ali ja jesam. Svake godine sam ih posmatrala i pamtila im lica i ponašanje. Bio je među njima jedan vitki bolešljivi vuk, koji je lutao po šumi i mogao se videti samo kada je bilo najhladnije. Sve na njemu – obično neuredno krzno, zaparano uho i zrikavo oko – govorilo je o lošem zdravlju, a kolutanje divljih očiju ukazivalo je na rastresenost duha. Setila sam se kako mi je onda zaparao kožu zubima. Bio je u stanju da opet napadne nekoga u šumi, znala sam to. Zapazila sam i jednu belu vučicu. Čitala sam da se vukovi sparuju doživotno, a viđala sam tu vučicu sa vođom čopora, krupnim vukom čije je krzno bilo tamno onoliko koliko je njeno bilo belo. Videla sam ih kako se njuškaju, i kako je on vodi između sablasnog drveća, a krzno joj se belasa poput ribe u vodi. U njenoj lepoti bilo je nečeg divljeg i nemirnog; mogla sam i nju da zamislim kako napada ljude. A ostali? Bili su kao tihi i nemirni duhovi iz šume. Nisam ih se plašila.

„Da, miroljubivi su“, govorila je mama u smeru daske za seckanje. „Možda bi ipak trebalo da ih sve pohvataju, i prebace u Kanadu, ili negde drugde.“

Namrštila sam se nad svojim zadatkom. Naša leta bez vukova već su bila dovoljno loša. Kad sam bila mala, te nesnosno duge mesece provodila sam čekajući povratak vukova. Sve je postalo gore otkako sam zapazila mog žutoookog vuka. U toku tih dugih meseci zamišljala sam razne avanture sa vukovima i maštala kako se noću pretvaram u jednu od vučica i bežim sa žutookim vukom u „zlatnu šumu“, gde nikada ne pada снег. Sada sam znala da ta šuma ne postoji, ali je moj žutooki vuk postojao, baš kao i ostatak čopora.

Uzdahnula sam, odgurnula svesku iz matematike preko kuhinjskog stola, i pomogla mami oko seckanja pečuraka. „Daj to meni, sasvim si ih upropastila.“

Nije se bunila, a ja to nisam ni očekivala. Samo me je nagradila divnim osmehom i odlepršala, kao da je samo i čekala da ja primetim kako ona to loše radi. „Ako dovršiš tu večeru, voleću te zauvek“, kazala je.

Napravila sam grimasu i uzela joj nož iz ruke. Mama je stalno bila rasejana i umazana bojama. Nikada neće ličiti na mame mojih drugarica, koje su nosile kecelje, kuvala i usisavale. Nisam baš ni želela da bude nalik na njih. No, zaista sam morala i da završim domaći zadatak.

„Hvala ti, dušo, biću u ateljeu.“ Da je mama spadala u one lutke koje ponavljaju pet-šest istih rečenica svaki put kada im pritisneš stomacić, to bi valjda bila jedna od njih.

„Nemoj da nestaneš bez traga“, reko joj, ali je ona već trčala uz stepenice. Ubacila sam iskasapljene pečurke u posudu i pogledala na sat koji je visio na svetložutom zidu. Tata neće doći kući barem još jedan sat. Imam dovoljno vremena da priprelim večeru, a možda ću posle toga stići i da bacim pogled na mog vuka.

U frižideru je bio goveđi odrezak, koji je valjda trebalo pripremiti sa pečurkama. Izvukla sam ga i isekla na dasci. U pozadini se čulo kako neki „ekspert“ na televiziji govori o tome da populaciju vukova u Minesoti treba ograničiti ili smanjiti. Sve mi je to pokvarilo raspoloženje.

Zazvonio je telefon. „Halo?“

„Čao! Šta se radi?“

Bilo mi je drago što čujem Rejčel. Odlično organizovana i dosledna, ona je sušta suprotnost mojoj majci. Uz nju sam se manje osećala kao stranac. Zaglavila sam slušalicu između uha i ramena, tako da mogu u isto vreme da sečem meso i razgovaram. Jedan komad, veliki kao šaka, ostavila sam za kasnije. „Upravo spremam večeru, i slušam glupe vesti.“

Odmah je znala o čemu pričam. „Znam. Potpuno nadrealno, zar ne? Izgleda da ne mogu da prestanu. To je nekako groteskno,

mislim, zašto ne umuknu i ne puste nas da malo zaboravimo na to? Kao da nije dovoljno što u školi stalno slušamo o tome. I tebe to sa vukovima svakako uznemirava, a ozbiljno verujem i da Džekovi roditelji žele da ti reporteri umuknu.“ Rejčel je tako brzo brbljala da sam je jedva razumela. Propustila sam jedan deo onoga što je pričala, a onda sam je čula kako pita: „Da li te je Olivija zvala večeras?“

Olivija je bila treći član našeg trija i jedina koja je mogla da razume moje oduševljenje vukovima. Retko kad bi prošlo veče a da se preko telefona ne ispričam sa njom ili sa Rejčel. „Verovatno je izašla da snimi nekoliko fotografija. Zar nije za večeras najavljena meteorska kiša?“, upitala sam. Olivija je posmatrala svet kroz fotoaparat i polovina mojih školskih uspomena bila je crno-bela, formata deset sa dvanaest centimetara.

Rejčel je kazala: „Mislim da si u pravu. Oliviji je potrebno malo te vruće asteroidne aktivnosti. Imaš li vremena za priču?“ Bacila sam pogled na sat.

„Pa, na neki način, barem dok ne završim večeru. Posle toga moram da uradim domaći zadatak.“

„Dobro, onda ću te zadržati samo minut. Samo jedna reč: *pobeći*.“

Počela sam da dinstam govedinu u posudi na plotni. „Rejč, to je jedna reč.“

Malo je zastala. „Pa da, ali mi je nekako u glavi bolje zvučalo kao dve. U svakom slučaju, evo šta je u pitanju: roditelji su mi kazali da za božićni raspust ove godine treba da odem nekuda i da će oni to platiti. Da odem bilo kuda, osim u Mersi Fols. Bože, *bilo* kuda osim u Mersi Fols. Hoćete li mi ti i Olivija pomoći da sutra posle škole izaberem neko mesto?“

„Da, svakako.“

„Ako bih išla na neko zbilja dobro mesto, mogle biste i vi da pođete“, rekla je Rejčel.

Nisam joj odmah odgovorila. Reč Božić podsetila me je na miris borovine i mračnu zvezdanu decembarsku noć, koja lebdi iznad mog dvorišta, dok me moj vuk posmatra iza drveta pokrivenog snegom. Koliko god da je bio odsutan u toku ostalog dela godine, za Božić sam ga uvek viđala.

Rejčel je nešto mrmljala: „Nemoj da čutiš i zuriš odsutno u daljinu, Grejs! Znam da to radiš! Nemoj mi reći da ne želiš da se malo makneš odavde!“

Ja baš i nisam to želela. Zapravo, osećala sam da mi je ovde mesto. „Pa, nisam rekla da neću“, pobunila sam se.

„Nisi kazala ni: 'O bože, hoću.' Trebalo je to da kažeš.“ Rejčel je uzdahnula. „Ali poći ćeš sa nama, zar ne?“

„Znaš da hoću“, kazala sam, kriveći vrat da bacim pogled kroz zadnji prozor. „E, sada zaista moram da idem.“

„Dobro, dobro“, uzvratila Rejčel. „Donesi i kolačiće. Nemoj to da zaboraviš! Volim te, čao!“ Nasmejala se i spustila slušalicu.

Požurila sam da stavim lonac sa gulašem na plotnu kako više ne bih morala da se bavim njime. Dočepala sam kaput sa vešalice i gurnula klizna vrata koja su vodila na verandu. Hladan vazduh štipao me je za nos i uši i podsetio me da je leto zvanično prošlo. Vunena kapa bila mi je u džepu kaputa, ali sam znala da me moj vuk ne prepozna uvek kada je nosim, pa je nisam stavila na glavu. Bacila sam pogled ka dnu dvorišta i nastojala da nonšalantno iskoračim na verandu. Komad govedine u mojoj ruci bio je hladan i klizav.

Gazila sam po bezbojnoj suvoj travi i došla do sredine dvorišta, gde sam zastala kao ukopana kad sam kroz treperavo crno lišće opazila ružičastu boju zalaska sunca. Taj pusti predeo delovao je kao da je veoma daleko od udobne i tople male kuhinje po kojoj su se širili mirisi spokojnog preživljavanja. Trebalo je da on bude moja sredina. Želela sam da bude tako. No drveće me je zvalo i teralo me da zaboravim sve što znam

i nestanem u noći koja se bliži. Ta me je želja poslednjih dana opsedala sa upornošću koja me je zabrinjavala.

Tama na ivici šume malo se zatalasala i ja sam ugledala svog vuka kraj jednog drveta; njuškao je komad mesa koji sam nosila, a nozdrve su mu se širile. Moje olakšanje je nestalo kada je podigao glavu prema žutom pravougaoniku otvorenih vrata, i kada ga je svetlo iz kuće obasjalo. Videla sam da na bradi ima skorelu krv. Verovatno je bila stara nekoliko dana.

Nozdrve su mu se pomerale; nanjušio je komad mesa u mojoj ruci. Da li je to bilo zbog mesa, ili sam mu ja bila poznata, tek, približio mi se nekoliko koraka i izašao iz šume. Onda je načinio još nekoliko koraka. Bio mi je bliže nego ikada ranije.

Suočili smo se, i bila sam dovoljno blizu da ispružim ruku i dodirnem mu krzno. Ili da mu obrišem crvenu mrlju sa njuške.

Veoma sam želela da se pokaže da je to njegova krv. Neka stara posekotina ili povreda zadobijena u čarki.

Ali nije tako izgledalo. Činilo se da je to krv nekog drugog.

„Da li si ga ti ubio?“, prošaputala sam.

Nije pobegao kad mi je čuo glas, kao što sam očekivala. Bio je miran kao kip, sa pogledom usmerenim na moje lice, a ne na meso koje sam držala.

„Samo o tome pričaju u vestima“, kazala sam, kao da može da me razume. „Zovu ga 'divljak'. Kažu da su to učinile divlje životinje. Da li si to bio ti?“

Zurio je u mene još minut, ne trepćući, nepomičan. Zatim je, prvi put u toku šest godina, sklopio oči. To je bilo protiv svakog prirodnog instinkta jednog vuka. Beskrajno dug pogled, bez treptanja, a zatim taj izraz, zaleđen u skoro ljudskom žaljenju, sklopljenih sjajnih očiju, pognute glave i podvijenog repa.

Bio je to najtužniji prizor koji sam ikada videla.

Lagano sam mu prišla, strepeći da ga ne uplašim i ne oteram. Njegovih crvenih čeljusti i zuba koje su krile nimalo se nisam bojala. Strigao je ušima, primećujući moje prisustvo, ali se nije pomerio. Čučnula sam i spustila meso na sneg kraj sebe. Pritrčao mi je kad je ono palo na tlo. Osetila sam miris njegovog krzna i topao dah.

Tada sam učinila ono što mi je oduvek bila želja – spustila sam ruku na njegove nabore na vratu i uronila šake u meko krzno. Spoljašnji sloj, zapravo, nije bio tako mekan kao što je izgledao, ali je ispod njega bilo i mekše dlake. Tiho je zarežao i prislonio glavu uz mene, a oči su mu i dalje bile sklopljene. Držala sam ga za vrat, kao da je domaće kućence, mada me je njegov divlji i oštar miris podsećao na ono što je zbilja bio. Za trenutak sam zaboravila ko sam, i gde se nalazim. No u tom času to nije ni bilo važno.

Krajičkom oka uhvatila sam neki pokret: bela vučica je stajala na rubu šume, a oči su joj sijale.

Osetila sam podrhtavanje i shvatila da moj vuk reži na nju. Tada je vučica prišla bliže, neobično odvažno, a on se okrenuo u mom naručju da se suoči sa njom. Čula sam ga kako škljoca zubima na nju.

Ona nije režala, i zbog toga je sve izgledalo još gore. Vuk treba da reži. No ona je samo stajala, a oči su joj sijale i iz celog tela izbijala joj je mržnja.

Režeći i dalje, skoro nečujno, moj vuk me je pogurao unazad ka verandi. Napipala sam nogom stepenike i povukla se do kliznih vrata. Stajao je u dnu stepenica sve dok nisam zaključala vrata za sobom.

Čim sam ušla, vučica je dohvatila komad mesa koji sam ostavila. Mada joj je moj vuk bio najbliži i predstavljao direktnu pretnju u vezi s hranom, njen pogled bio je uperen u staklena vrata i tražio mene. Dugo me je gledala u oči, a onda je poput duha nestala u šumi.

Moj vuk je malo oklevao na ivici šume, a mutna svetlost sa trema ogledala mu se u očima. Kroz vrata je i dalje motrio na moju senku.

Pritisnula sam dlan na hladno staklo.

Nikada se nisam osećala tako daleko od njega.